

Așa cum apa șterge scrierile, la fel și lacrima șterge păcatele.

Așa cum cei care nu au apă șterg în alte feluri scrierile, la fel și sufețele care nu au lacrimi șterg păcatele lor prin tristețe și suspinuri.

Așa cum gunoiul mult naște numeroși viermi, la fel și multele mâncăruri nasc multe căderi trupești, multe gânduri viclene și multe vise rușinoase.

Așa cum cel care are picioarele legate nu poate să meargă, la fel nu poate să se înalțe la Cer robul iubirii de arginți.

Așa cum este cu neputință să pășească mortul, la fel este cu neputință să se mântuiască cel deznădăjduit.

Cel care săvârșește binele în timp ce n-are credință se aseamănă

cu cel care scoate apă și o varsă într-un butoi găurit.

Așa cum corabia care are un bun căpitan ajunge cu ajutorul lui Dumnezeu nevătămată la țărm, la fel și sufletul care are un bun îndrumător duhovnicesc se înalță cu ușurință la Ceruri, chiar dacă a avut multe păcate.

Așa cum cel care s-a îmbolnăvit greu nu poate să fie vindecat degrabă, la fel nu este cu puțință să fie biruită iute o patimă.

Așa cum se păgubesc cei care dau aur și primesc înapoi noroi, la fel se păgubesc cei care fără cugetare adâncă arată celorlalți experiențele și stările lor duhovnicești.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Mărți 1 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 2 aprilie	18:00	Denia Canonului Mare
Vineri 4 aprilie	18:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 5 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 6 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 9, 11-14; Ap. Galateni 3, 23-29; Ev. Marcu 10, 32-45; Ev. Luca 7, 36-50; glas 8, voscr. 8 → Duminica a 5-a din Post (a Cuvioasei Maria Egipteanca)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără iarnă nu ar fi primăvară, iar fără primăvară nu ar fi vară. Așa este și în viața duhovnicească: puțină mângâiere, apoi puțină întristare – și astfel, încetul cu încetul, ne lucrăm mântuirea. Să acceptăm totul ca din mâna lui Dumnezeu.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 572 / 30 martie 2025

SFÂNTUL
IGNATIE
BRIANCIANINOV

1807 - 1867

SĂ FIM GATA MEREU A NE ÎMPOTRIVI PATIMILOR

Sufletul nelucrat prin poruncile evanghelice și trupul nelucrat prin ostenelile cucerniciei nu sunt în stare a fi templu al Harului dumnezeiesc, templu al Sfântului Duh. Esența nevoinței stă în plinirea poruncilor. Cel care nu își înfrânează trupul prin osteneli, postiri, privegheri, stări în picioare la rugăciune, și ca atare lasă cugetare trupească să domnească în el, care hrănește și sprijină în sine patimile, nu va putea să devină plinitor al poruncilor.

Piatra de moară aspră și grea zdrobește boabele de grâu prefăcându-le în făină, dând grâului puțința de a se coace din el pâine. Lupta grea cu patimile zdrobește inima omului, pleacă duhul lui truș, îl face să mărturisească starea sa de cădere, dezvăluindu-i prin cercare

starea aceasta, îl face să mărturisească faptul că are trebuință neapărată de răscumpărare, îi nimicește nădejdea în sine, îl face să își strămute întreaga nădejde în Răscumpărătorul.

Trebuie să fim gata mereu a ne împotrivi tuturor patimilor. Cu precădere trebuie să priveghem împotriva patimii care precumpănește, care apare mai des ca celelalte patimi, care ne tulbură cel mai mult.

Este o deosebire cât se poate de mare între patimile proprii firii căzute și patimile pe care fiecare om și le însușește de bunăvoie. Puterea celor din urmă este neasemuit mai însemnată decât a celor dintâi: însă pocăința, ca doctorie atotputernică, dată de Doctorul Cel Atotputernic – Dumnezeu – îl vindecă pe omul care vrea să întrebuințeze legiuit această doctorie, îl vindecă pe cât se poate de mulțumitor de toate bolile păcatelor.

Unele patimi slujesc drept temei și pricină altora; de felul acesta sunt: îmbuibarea, răsfățul, împrăștierea, luxul, iubirea de argint, iubirea de slavă, necredința. Urmările lor sunt: patima dulceții, întristarea, mânia, pomenirea răului, pizma, trufia, uitarea lui Dumnezeu, părăsirea faptelor bune.

În nevoința duhovnicească trebuie să ne înarmăm în primul rând împotriva patimilor începătoare: urmările lor vor pieri de la sine. Cel ce s-a lepădat de plăcerile trupesti, de slava omenească, de iubirea de agonisită, de viața împrăștiată, nu va cădea pradă

mâniei și întristării, nu-l vor sminti nici trufia, nici pizma; el va umbla fără împiedicare în calea poruncilor lui Dumnezeu către mântuire, către cuprinzătoarea cunoștință de Dumnezeu, la care pot ajunge doar cei curați cu inima.

Căpetenia tuturor patimilor e necredința. Ea deschide intrare în suflet și iubirii de argint, și iubirii de slavă, și poftelor spurcate, și mâniei, și întristării, și plinirii relelor, care e deznădejdea. Căpetenia și ușa tuturor adevăratelor fapte bune creștinești e credința.

Patimile viază în chip tainic în oamenii care duc viață împrăștiată, fără trezvie; în cea mai mare parte ele sunt satisfăcute de către ei, în cea mai mare parte nu sunt băgate în seamă de către ei, în cea mai mare parte sunt socotite virtuți dintre cele mai curate și mai înalte.

Prin ce se descoperă patimile? Prin gânduri, prin închipuiri și simțiri păcătoase. Gândurile și închipuirile se arată minții fără de veste, uneori se furișează spre ea hoșește; în chip asemănător răsar și simțirile din inimă și trup. Gândurile, închipuirile și simțirile păcătoase îl trag pe om la săvârșirea păcatului cu fapta sau, cel puțin, la îndulcirea cu gânduri, închipuiri și simțiri păcătoase, la robirea de către ele, la săvârșirea păcatului cu închipuirea și cu simțirea.

Nevoitorul lui Hristos trebuie să lepede nu numai săvârșirea păcatului cu fapta, ci și săvârșirea lui

cu închipuirea și cu simțirea. Orice patimă prinde putere în urma îndulcirii de ea, a împlinirii pretențiilor și cererilor ei nelegiuite prin mișcările tainice ale sufletului. Patima împlinită cu fapta ori sădită în suflet prin îndelunga învoire la ea și hrănire a ei primește stăpânire asupra omului. Este nevoie de mult timp, de nevoință până la sânge, de o deosebită milă a lui Dumnezeu, de un deosebit ajutor al Lui, pentru a arunca jugul patimii primite de bunăvoie, ce a primit stăpânire asupra omului fie în urma căderii omului în păcat de moarte, fie în urma îndulcirii nelegiuite, de bunăvoie, cu păcatul în cămara cea de taină a inimii sfințite lui Hristos.

Nu este cu puțință ca patimile ce trăiesc în om să nu se descopere în gândurile, cuvintele și faptele lui. Aceste manifestări ale patimilor, atunci când sunt însoțite de oarecare încuviințare din partea omului, sunt numite și socotite „căderi” în alergarea adevăratei nevoințe creștine, ce năzuiește spre desăvârșire. Ele se vindecă prin pocăință neîntârziată.

Dă mărturie Scriptura: de șapte ori va cădea dreptul, și se va scula prin pocăință (Pilde 24, 16). Pe măsură ce omul se curățește prin pocăință, căderile se îpuținează, dar totodată devin mai subțiri (subtile), mai anevoie băgate de seamă, amăgesc și înșală câteodată bărbați plini de Harul dumnezeiesc (I Paralipomena 21, 1). Aceste căderi feresc de trufie, slujesc drept pricină

pentru smerire, țin omul pe pajiștea mântuitoare a pocăinței.

Privindu-ne pe noi înșine în oglinda acestei cunoștințe de sine, trebuie să ne păstrăm pacea sufletească, să nu ne tulburăm și să nu ne trândăvim nicidecum, să nu cădem în nedumerire atunci când se descoperă în noi lucrarea patimilor. Uneori lucrarea aceasta este slabă, alteori foarte puternică. Să ne împotrivim patimilor cu vitejie!

Până în sicriu ele nu vor înceta să se scoale și să năvălească asupra noastră! Să ne pregătim, deci, a le sta împotriva toată viața, având neștirbita încredințare că nu putem birui în chip statornic patimile, că din firească necesitate trebuie să fim supuși unor înfrângeri nedorite, că înseși aceste înfrângeri ajută sporirii noastre atunci când sprijină și întăresc pocăința și smerenia care se naște din aceasta.

Sursa: **Sfântul Ignatie Briancianinov**, *Îndreptar despre patimi și virtuți*, Editura Sophia, București, 2017

SFÂNTUL IOAN SCĂRARUL

† 30 MARTIE

ÎNVĂȚĂTURI

Așa cum este cu neputință să nu se gândească la pâine cel înfometat, la fel este cu neputință să nu se gândească la moarte și la judecată cel care se luptă să se mântuiască.